

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.228 van 30 oktober 2012
in de zaak A. 202.855/IX-7501**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 december 2011, strekt tot de herziening van het arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 van de Raad van State.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 2 april 2010 stelde de verzoeker met een enig verzoekschrift bij de Raad van State een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel” (zaak A. 196.123/IX-6767).

De bevorderingsprocedure, waarvan sprake, beoogde de bevordering van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde de Raad van State de besluiten van de Brusselse

Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 en 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut werd bevorderd tot eerste attaché, expert van hoog niveau, en overgeheveld naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel.

3.3. Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 verwierp de Raad van State de op 2 april 2010 ingestelde vordering tot schorsing. De Raad oordeelde dat de vordering haar voorwerp had verloren omdat de verwerende partij hangende het geding op 25 juni 2010 een uitdrukkelijke beslissing had genomen over de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure.

De Raad van State kwam tot deze conclusie op grond van de volgende overwegingen:

“[...]

Blijkens de stukken van het administratief dossier dat door de verwerende partij in die zaak werd neergelegd, heeft de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, met een aangetekende brief van 25 juni 2010 aan de verzoeker het volgende medegedeeld:

‘[...]

Bij brief van 15 april 2010 stelde U het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in gebreke om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State waarbij de benoeming van de heer Dehaut voor de betrekking van eerste attaché, expert hoog niveau en diens overgang naar het Instituut ter Bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (IWOIB) werd vernietigd.

Bij ter post aangetekende brief van 2 juni 2010 diende U vervolgens een verzoekschrift in bij de Raad van State opdat aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een dwangsom zou worden opgelegd van 15.000 Euro per dag dat zij nalaat uitvoering te geven aan het voormeld arrest nr. 160.268 van de Raad van State. Deze procedure is momenteel hangende voor de Raad van State.

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]

Uit deze brief kan worden afgeleid dat de verwerende partij op 25 juni 2010 een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de Directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Met name heeft zij beslist niet meer bevoegd te zijn om over te gaan tot een benoeming in de genoemde betrekking.

De voormelde uitdrukkelijke eindbeslissing is in de plaats gekomen van de bestreden stilzwijgende afwijzende beslissing om de voormelde benoemingsprocedure af te sluiten en van de weigering die de verzoeker in die stilzwijgende afwijzende beslissing onderkent om hem tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel te benoemen.

De omstandigheid dat de verzoeker inmiddels twee beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing heeft ingesteld tegen deze uitdrukkelijke eindbeslissing (zaken A. 197.047/IX-6872 en A. 197.443/IX-6913) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij met die beslissing onmiskenbaar te kennen heeft gegeven niet te weigeren de voormelde benoemingsprocedure af te sluiten”.

3.4. Na de betekening van het arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 aan de verzoeker, heeft deze geen voortzetting van de rechtspleging gevraagd.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 oordeelde de Raad van State met toepassing van artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat er dienvolgens een vermoeden van afstand van geding gold ten aanzien van de verzoeker. De verzoeker bevestigde overigens in een brief van 18 oktober 2010 aan de Raad van State dat hij geen voortzetting van de rechtspleging vroeg. In deze brief sloot hij zich aan bij het standpunt dat de Raad van State in zijn arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 had ingenomen en vroeg

hij om in die omstandigheden de afstand van het geding toe te staan. Het arrest stelde dan ook de afstand van het geding vast.

Het is van dit arrest dat de verzoeker thans de herziening vraagt.

3.5. Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigde de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke de verwerende partij de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsloot. De Raad van State oordeelde dat het motief van de toen bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kon worden aangenomen.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

A. Tijdigheid van de memorie van antwoord

4. In zijn memorie van wederantwoord werpt de verzoeker op dat de memorie van antwoord van de verwerende partij laattijdig op de griffie van de Raad van State is aangekomen en derhalve uit de debatten dient te worden geweerd.

5. De verzoeker kan hierin niet worden bijgevalen. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement) voorziet niet in bijzondere procedureregels met betrekking tot de indiening van de procedurestukken voorafgaand aan het onderzoek van het verzoek tot herziening. Bijgevolg zijn de algemene regels dienaangaande van toepassing. Dit impliceert dat de verwerende partij krachtens artikel 6, § 2, van het algemeen procedurereglement over een termijn van zestig dagen beschikt om een

memorie van antwoord in te dienen. Deze termijn gaat in met de betekening van het verzoekschrift door de griffie van de Raad van State aan de verwerende partij. In dit geval blijkt uit de stukken van het dossier dat de brief van de griffie waarmee het verzoekschrift aan de verwerende partij werd toegezonden door deze partij op 20 januari 2012 werd ontvangen. De termijn voor het indienen van een memorie van antwoord ging voor de verwerende partij derhalve in op 21 januari 2012 en eindigde op 20 maart 2012. De memorie van antwoord werd op 15 maart 2012 ter post aangetekend verzonden en is dus tijdig ingediend.

B. Verzoek tot voortzetting van de procedure na het auditoraatsverslag

6. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat de verzoeker na het auditoraatsverslag waarin de verwerping van de vordering wordt voorgesteld, niet uitdrukkelijk om de voortzetting van de procedure heeft verzocht. Zij stelt dat zij het aan de Raad van State overlaat te beoordelen welk het gevolg daarvan is voor de beslechting van de voorliggende zaak.

7. De verzoeker heeft na het auditoraatsverslag waarin de verwerping van de vordering wordt voorgesteld, binnen de voorgeschreven termijn een laatste memorie ingediend. Weliswaar stelt hij in deze laatste memorie niet uitdrukkelijk dat hij om de voortzetting van de procedure verzoekt, maar aangezien hij in deze laatste memorie het standpunt van het auditoraatsverslag betwist en ten aanzien van de Raad van State zijn verzoek herhaalt om het arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 te herzien, dient te worden aangenomen dat deze laatste memorie tevens een verzoek tot voortzetting van de procedure inhoudt.

De voormelde opmerking van de verwerende partij heeft derhalve geen gevolgen voor de beslechting van de voorliggende zaak.

C. Pleitnota

8. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

9. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

10. Het algemeen procedurereglement voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de vordering

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker voert aan dat de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, die volgens het arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State in de plaats was gekomen van de toen bestreden “afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure” en van de toen eveneens bestreden “daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”, vernietigd werd bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011. Volgens de verzoeker is de verwerping van zijn beroep in de zaak A. 196.123/IX-6767 bij het arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 derhalve gesteund op een vals stuk. Om die reden vraagt de verzoeker de herziening van het laatstgenoemde arrest.

12. De verwerende partij antwoordt dat artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de herziening van een arrest slechts

mogelijk maakt in twee gevallen: vooreerst “indien sinds de uitspraak van het arrest doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden” en voorts “indien het arrest werd gewezen op als vals erkende of vals verklaarde stukken”.

In het voorliggende geval is er volgens de verwerende partij geen sprake van het achterhouden van stukken, noch van als vals erkende of vals verklaarde stukken. Het arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 dat de brief van de staatssecretaris van 25 juni 2010 vernietigde, impliceert niet dat er sprake is van het achterhouden van stukken, en evenmin van een als vals erkend of vals verklaard stuk. Dit werd door de Raad van State ook niet vastgesteld. De verzoeker heeft destijds de voormelde brief van de staatssecretaris evenmin van valsheid beticht overeenkomstig artikel 51 van het algemeen procedurereglement.

De verwerende partij merkt tevens op dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, de Raad van State in zijn arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 het beroep niet verwierp om de reden dat de verwerende partij bij brief van 25 juni 2010 had laten weten dat zij een uitdrukkelijke eindbeslissing had genomen. Integendeel stelde de Raad van State in het voormelde arrest de afstand van het geding vast omdat de verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging had gevraagd nadat bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 zijn vordering tot schorsing was verworpen.

De verwerende partij besluit dat de verzoeker thans geen herziening kan vragen van een arrest dat werd uitgesproken in een zaak waarin hij afstand van zijn beroep heeft gedaan.

13. De verzoeker repliceert dat ingevolge de vernietiging van de beslissing van de staatssecretaris van 25 juni 2010 deze beslissing geacht moet worden nooit te hebben bestaan, wat tot gevolg heeft dat de stand van zaken opnieuw wordt wat hij was vóór de vernietigde handeling, dus op 24 juni 2010. Volgens de verzoeker doet de verwerende partij ten onrechte alsof de brief van

25 juni 2010 nog bestaat. Aldus schendt zij het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 en steunt zij op een vals stuk.

14. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daaraan nog toe dat in artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet kan worden gelezen dat een herziening van een arrest alleen kan worden verkregen na een strafrechtelijke veroordeling wegens valsheid. Hij stelt dat de Raad van State bevoegd is om vast te stellen dat een stuk vals is, in de zin dat het onjuist is en niet is wat het lijkt te zijn. Te dezen heeft de Raad van State vastgesteld dat de brief van de staatssecretaris van 25 juni 2010 een kennelijk onjuist en dus vals gegeven was. Zonder dit gegeven zouden de arresten nr. 207.320 van 13 september 2010 en nr. 211.065 van 7 februari 2011 niet tot het teloorgaan van het voorwerp van de toen voorliggende zaak hebben besloten.

De verzoeker besluit dat er aanleiding is om het laatstgenoemde arrest te herzien en de afwijzende beslissing om de bevorderingsprocedure van 2001 te hernemen, alsook de daaruit blijkende weigering om hem te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, te vernietigen.

Beoordeling

15. Artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

“Alleen arresten op tegenspraak zijn vatbaar voor herziening. Het beroep tot herziening is slechts ontvankelijk indien sinds de uitspraak van het arrest doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of indien het arrest werd gewezen op als vals erkende of vals verklaarde stukken.

De termijn van beroep gaat in de dag waarop ontdekt wordt dat het stuk vals is of dat het achtergehouden stuk bestaat”.

Het beroep tot herziening is een buitengewoon rechtsmiddel dat restrictief moet worden opgevat, omdat het afwijkt van het grondbeginsel dat

wanneer een zaak eenmaal beslecht is de rechter zijn rechtsmacht over die zaak heeft uitgeput. De herziening van een arrest is dan ook slechts mogelijk in de twee limitatief in artikel 31 opgesomde gevallen, die bovendien strikt moeten worden geïnterpreteerd.

16. Vooreerst moet met de verwerende partij worden vastgesteld dat de Raad van State zich in het arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011, waarvan de verzoeker thans de herziening vraagt, niet heeft uitgesproken over de nadien vernietigde beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar ambt, luidens dewelke de verwerende partij de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. In het voormelde arrest heeft de Raad van State niets anders gedaan dan met toepassing van artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vaststellen dat de verzoeker de voortzetting van het geding niet had gevraagd en daaruit de in de wet bepaalde gevolgen trekken, met name het wettelijke vermoeden toepassen dat de verzoeker afstand deed van zijn beroep. Het desbetreffende arrest is dus niet gewezen op grond van de beslissing waarvan de verzoeker nu beweert dat het om een vals stuk gaat.

Deze vaststelling volstaat op zich reeds om verzoekers vordering tot herziening van het voormelde arrest als onontvankelijk te verwerpen.

17. Bovendien is de stelling van de verzoeker dat een beslissing die door de Raad van State wordt vernietigd, geacht moet worden een als vals erkende of vals verklaarde beslissing te zijn onjuist.

Luidens artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is het beroep tot herziening slechts ontvankelijk indien sinds de uitspraak van het arrest doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of “indien het arrest werd gewezen op als vals

erkende of vals verklaarde stukken”. Een stuk kan worden beschouwd als “als vals erkend” of “vals verklaard”, indien het vóór de vraag tot herziening door de persoon die het heeft vervalst als vals is erkend of door een bevoegde straf- of burgerlijke rechter vals is verklaard. In de voorliggende zaak doet geen van beide situaties zich voor.

Een vernietiging door de Raad van State betekent dat werd vastgesteld dat de bestreden beslissing aangetast is door een onwettigheid, maar dit impliceert niet dat die beslissing als een vals stuk wordt aangemerkt.

Te dezen heeft de Raad van State bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 de beslissing van de staatssecretaris van 25 juni 2010 vernietigd omdat de verwerende partij zich vergiste omtrent haar bevoegdheid om nog een beslissing te nemen over de bevorderingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau. Aldus is een vastgestelde onwettigheid gesanctioneerd, maar is er geen stuk als vals erkend of vals verklaard in de zin van artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Ook om deze reden is de voorliggende vordering niet ontvankelijk.

18. Ten overvloede ziet de verzoeker over het hoofd dat de Raad van State in zijn arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 heeft overwogen dat de omstandigheid dat de verzoeker ondertussen twee beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing had ingesteld tegen de beslissing van de staatssecretaris van 25 juni 2010 geen afbreuk deed aan de vaststelling dat de verwerende partij met die beslissing onmiskenbaar te kennen had gegeven niet te weigeren de voormelde bevorderingsprocedure te beëindigen. Aldus heeft de Raad van State toen reeds aangegeven dat het teloorgaan van het voorwerp van de vordering waarover uitspraak werd gedaan, niet afhankelijk was van het lot van de vernietigingsberoepen die de verzoeker tegen de beslissing van de staatssecretaris van 25 juni 2010 had ingesteld.

Er is derhalve hoe dan ook geen aanleiding tot een herziening van het arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot herziening, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 oktober 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche